

Sygn. akt II CNP 17/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2021 r.

skargi P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

spółki komandytowej w B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt XIII Ga (...)

wydanego w sprawie z powództwa P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

spółki komandytowej w B.

przeciwko T. F.

o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w B. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 20 lutego 2019 r.

Powódka wniosła 26 maja 2020 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł., zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 794 § 1 k.c., art. 774 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 471 k.c., 498 k.c., art. 1, art. 30 ust. 3 i art. 17 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r., Nr 49, poz. 238), a także przepisów postępowania, tj. art. 387 § 2¹ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie przyjmuje się, iż niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest wyłącznie orzeczenie, którego nieprawidłowość uznać należy za rażącą, mającą charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. w szczególności postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt V CNP 50/17, niepublikowane, 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CNP 53/17, niepublikowane). W rozumieniu powyższych przepisów orzeczenie niezgodne z prawem powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć bądź wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., sygn. akt IV CNP 25/05, OSNC 2007, z. 1, poz. 17; 7 lipca 2006 r., sygn. akt I CNP 33/06, OSNC 2007, z. 2, poz. 35; z 3 czerwca 2009 r., sygn. akt IV CNP 18/09, niepublikowane; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt V CNP 50/17, niepublikowane). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., należy rozumieć w sposób autonomiczny i wąski, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 17 maja 2006 r., sygn. akt I CNP

14/06, niepublikowane; 28 marca 2007 r., sygn. akt II CNP 124/06, niepublikowane; 3 czerwca 2009 r., sygn. akt IV CNP 116/08, niepublikowane; 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt V CNP 50/17, niepublikowane). Oczywiście bezzasadna jest skarga, której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa.

W rozpoznawanej sprawie skarżąca nie wykazała kwalifikowanej, rażącej i oczywistej niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Ł. Wywód skargi opiera się na odwołaniu do ustaleń faktycznych sprawy i stanowi wielowątkową polemikę z wyrażonym w uzasadnieniu wyroku stanowiskiem Sądu *ad quem*. Tymczasem skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie stanowi zwyczajnego środka zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Na skarżącym spoczywa każdorazowo ciężar wykazania i przedstawienia wyводу na poparcie tezy o istnieniu kwalifikowanej, rażącej i oczywistej niezgodności z prawem kwestionowanego orzeczenia. Twierdzenia skarżącej zarzucające skarżonemu wyrokowi niezgodność z prawem nie zawierają argumentów, które należy uznać za przemawiające za uznaniem, iż wyrok ten jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

Należy ponadto zaznaczyć, iż w świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia oznacza jego niezgodność z prawem przedmiotowym, czyli przepisem prawa pozytywnego, z którym koliduje zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie co do istoty sprawy. Tylko w szczególnie wyjątkowych wypadkach naruszenie przepisu prawa procesowego może uzasadniać niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 grudnia 2014 r., sygn. akt III CNP 36/13, niepublikowane, 17 czerwca 2015 r., sygn. akt III CNP 4/15, niepublikowane, 8 grudnia 2015 r., sygn. akt III CNP 23/15, niepublikowane).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uzasadniona tylko wówczas, gdy naruszenie przepisów prawa jest wyraźne i rażące, czyli sąd zastosował niewłaściwy przepis lub dokonał takiej wykładni przepisu prawa, która jest niedopuszczalna w świetle ustalonej i przyjmowanej zgodnie w orzecznictwie jego wykładni. Skarga dotyczy wyroku prawomocnego i nie może

być środkiem do zwalczania ustaleń faktycznych i oceny dowodów, których dokonał sąd wydający wyrok (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2017 r., sygn. akt IV CNP 27/16, niepublikowane). Uzasadnienie skargi nie może odwoływać się zatem do polemiki z ustaleniami sądu, który wydał kwestionowane orzeczenie, tezy o naruszeniu przez sąd zasad logicznego rozumowania, a tym bardziej polegać na odmiennej ocenie okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy. Niezależnie od trafności ewentualnych zarzutów formułowanych w skardze niewykazanie sprzeczności kwalifikowanej w powyższym rozumieniu nie może skutkować przyjęciem skargi.

Nie stanowi wykazania powyższych okoliczności przemawiających za przyjęciem skargi do rozpoznania teza o ich występowaniu oraz odwołanie się i prezentacja przepisów (postanowień) aktu normatywnego, który w ocenie Skarżącej powinien mieć zastosowanie wraz z powołaniem poglądów wyrażanych w piśmiennictwie i doktrynie na ich temat. Wywód uzasadnienia powinien w sposób jasny i precyzyjny określać przesłanki bezprawia judykacyjnego oraz uprawdopodobniać wystąpienie szkody. W ostatnim przypadku nie wystarczy wskazanie świadczenia, które w ocenie skarżącego zostało przyznane drugiej stronie albo którego skarżący nie uzyskał wskutek oddalenia powództwa (apelacji) w oznaczonym zakresie oraz jego wysokości.

Niejasność wyводу zawartego w motywach skargi powodują, iż to Sąd Najwyższy zostałby obarczony ciężarem ustaleń w powyższym zakresie i próbą dekodowania motywów, to zaś jest niedopuszczalne, bowiem nie jest rolą Sądu wyręczanie skarżącego, który obowiązany jest przy sporządzeniu skargi zachować odpowiedni poziom profesjonalizmu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.